

"My komunisté milujeme mír. A proto bojujeme. Bojujeme proti všem příčinám válek... Proto komunisté nešetří svých sil ani obětí v boji za mír skutečný, za mír zajištěný novou organizací celé lidské společnosti."

„Pod praporem Lenina, Liebknechta, Luxemburgové“

Julius Fučík

Ilegální Rudé právo, leden 1942

Bronzová soška "opice rozjímající o lidské lebce", která stála na psacím stole předsedy Sovnarkomu V. I. Lenina. Sochař varuje lidstvo, že může zaniknout, pokud neskončuje s válkami a nenaučí se žít ve vzájemném míru.

„Sbohem, Evropo! ... Přešlapuješ na hřbitově. Tam je tvé místo.

Polož se! - A jiní ať vedou svět!

2. listopadu. V den Dušiček 1916.“

Romain Rolland

Motto Fučíkova Pokolení před Petrem je znovu aktuální.

Z OBSAHU:

K 80. výročí prvního vydání Reportáže, psané na oprátce

Křeslo pro hosta Kurýra

Zprávy z domova a zahraničí

Vážené čtenářky, vážení čtenáři Kurýra, vážené členky a vážení členové Společnosti Julia Fučíka. Rok 2025 byl rokem mnoha významných jubileí.

- **155. výročí narození Vladimíra Iljiče Lenina**
- **80. výročí osvobození Československa – 10. – 12. května 1945 bylo dokončeno osvobození Československa Rudou armádou**
- **80. výročí prvního vydání Reportáže, psané na oprátce**
- **30. výročí prvního úplného, kritického a komentovaného vydání Reportáže, psané na oprátce, které vyšlo v nakladatelství TORST v roce 1995**
- **30. výročí prvního Kurýra. V roce 1995 jsme vydali první číslo zpravodaje naší společnosti**

Každé jubileum by si zasloužilo zvláštní číslo Kurýra.

Toto dvojčíslo občasníku Společnosti Julia Fučíka je věnováno především jubileu prvního vydání Reportáže, psané na oprátce a osudu vrcholného Fučíkova díla.

80. výročí prvního vydání Reportáže, psané na oprátce

V říjnu roku 1945 v nakladatelství Svoboda vyšlo první vydání Reportáže, psané na oprátce. Byl to druhý svazek edice "Knihovna Svobody". Prvním svazkem byl válečný román sovětského spisovatele Borise Gorbatova Nepokoření. První zprávu o Reportáži přineslo Rudé právo 5. srpna 1945. Na straně 3 byla zveřejněna Závěť Julia Fučíka. V úvodní poznámce bylo uvedeno: „Závěť soudruha Julia Fučíka, redaktora Tvorby a Rudého práva, který byl zavražděn nacisty, je jednou z kapitol jeho rukopisné knihy... Kniha má název:« Reportáž psaná na oprátce ».“

8. září 1945, v den popravy Julia Fučíka, Rudé právo otisklo básničku Josefa Rohana Duše zástupu věnovanou Juliu Fučíkovi.

Fučíkovo poselství začalo mluvit k lidem doma a ve světě. Slovy Zdeňka Mahlera byla to „knížka, která mě – a vlastně moji generaci – rozhodujícím způsobem ovlivnila, vznikla ve věznici gestapa, sepsána narychlo před popravou špačkem tužky na odřezcích toaletního papíru – oproti posledním vzkazům omezujícím se zpravidla na rodinu a Boha přála si oslovit všechny, kdo překonal peklo i smrt – byl to apel proti malosti a bázni, manifest naděje, vyjadřoval revoluční vizi, vyzařoval z něj jas, klad a přitakání hodnotám a krásám pozemského bytí, napsal ji mladý, vzdělaný, hezký chlap, který za své přesvědčení ručil vlastní existencí – jeho dílo bylo jedinečným mravním aktem, literární čin bez obdoby – nazval je – „Reportáž, psaná na oprátce“ – stal se kultovním hrdinou, jmenoval se Julius Fučík.“

Autor Reportáže se stal legendou a zařadil se mezi revolucionáře, o nichž dávno předtím v recenzi knihy „Křižník Potěmkin: Zápisky o vzpouře“ napsal, že "každou částičku své legendárnosti zaplatili hotovými: svou prací, svou krví, svým životem."

„Potěmkin“ [Rudé právo, 1926, 24. 10.]

Karel Konrad „Nezničitelnost ducha“

„ Snad mi laskavě odpustí přátelé básníci a spisovatelé i profesionální estéti: tato kniha nás všechny přežije! Mysleme, prosím, na okamžik v staletích: připouštím, abych byl co nejohleduplnější, že z mnohých dnešních autorů budou za několik set let jednou otiskovány v historických výběrech různé ukázky, než Fučíkova kniha bude stále znovu vydávána a znovu čtena úplně! Protože je dílem, jaké nemá obdoby v celé světové literatuře: byla napsána na popravčím špalku, a to ještě jenom v útržcích okamžiků, kdy se kat poobrátíl.

Jistě bude vydáno mnoho knih - a doufejme, že velmi hodnotných - vyličujících muka gestapačských výslechů, tortury koncentráků, než všechny ty kapitoly budou složeny dodatečně, v teple bezpečí pilována jejich závažná souvětí (z šálku bude stoupat bohumilá vůně kávy), kdežto Fučík byl nucen chvatně črtat na papírcích, které mu občas propašoval dozorce, aby je popsané ihned roznesl po adresách přechovávačů, takže autor neměl ani možnost přečísti, co napsal den předtím, natož pak aby mohl souvisle všechno uvážit - a v kteroukoliv hodinu se mohly rozevřít dveře kopnutím, aby byl vyveden...

Kdybych měl tu čest být ministrem, navrhl bych v zasedání, aby se vláda usnesla rozšířit tento spis do všech jazyků, do celého světa. Neboť nic nemůže krásněji a přesvědčivěji dosvědčit sílu českého ducha, z jeho chvílí v Olivetské zahradě, jako tyto nesmírně lidské a tak samozřejmě hrdinské archy, na nichž lpí jediná nepravda, a to ta, že byly nazvány, ze skromnosti odsouzenovcy, jenom reportáží... Netroufám si rozebírat Fučíkovu Reportáž, tu hrdinskou a čistou knihu, prostou jakýchkoliv literárních obmyslů, a přece nejliterárnější - neboť její výraz a forma jsou příliš podmíněny lidstvím, takže se i její umělecká cena rovná té nejúžasnější románové kráse, jakou představuje sám život.“

Rudé právo, 28. 10. 1945

Egon Hostovský o Fučíkovi a jeho Reportáži v roce 1946

Jedinečná kniha v současné světové literatuře

(Julius Fučík: Reportáž psaná na oprátce)

„Stovky, ba snad tisíce knih byly v různých jazycích napsány o lidech a zemích, přepadených nacisty. Ty knížky psali autoři podle vlastních

zkušeností, podle vyprávění jiných nebo podle toho, co jim našeptávala fantazie. Podobají se jako vejce vejci a pro příští generace čtenářské zbude z jejich dnešních nepřehledných řad sotva malá přihrádka. Co vadí, aby většinou žily životem delším než jepičím, je jejich papírovost. Ve věku vědeckého barbarství nestačil na zmocnění reality života ani velký básník, jestliže ho Bůh neobdařil vedle talentu vlastnostmi pokorné a čisté duše. Člověka celého s žernovem nacistické zběsilosti na šíji nevystihneš ani dokumenty, ani fantazií, ani politickou hantýrkou, ba ani spisovatelskou rutinou, jestliže tvé oči uvyklé hrůzám, osleply pro krásy života a pro ta vlákna, z nichž je utkána svatozář opravdových hrdinů. Málo, žalostně málo knih, o nichž mluvím, vynáší z popisovaných běd oheň, u něhož si člověk dneška může ohřát ruce i srdce.

Ale najednou přichází kniha, po níž žízníme. Kniha z včerejška, ale mluvící k dnešku. Jsme jejím objevem dvojnásob potěšeni a dojati, neboť jejím autorem je Čech - náš žurnalista a spisovatel Julius Fučík. Už historie této knihy je jedinečná v světové literatuře. Je psána v nacistickém vězení, je psána člověkem, který ví, že zemře, je stvořena bytostí po měsíce mučenou nejrafinovanějšími bestialitami - a přece je prodchnuta světlem duše nesmrtelné. Český strážník umožnil Fučíkovi, aby ve vězení psal. Tajně odnášel popsané archy a ukrýval je na různých místech. Po osvobození Československa byl postupně sehnán dohromady celý písemný materiál - a tak se dostala mezi čtenáře tato knížka.

Je to historie Fučíkova zatčení, věznění a mučení, portréty jeho spoluvězňů i katanů, zpověď nového člověka, jednoho z těch, bez jakých se nemůže zrodit lepší svět. A každým odstavcem, každou stránkou mluví **nový člověk novou řečí.** (podtrhl A. Š.) Řečí, jaké je schopen jen ten, kdo se nebojí umřít, protože ví, zač umírá, kdo vedle nenávisti má v sobě ještě víc lásky ke všemu, co je věčné mezi námi na zemi.

Nacističtí idioti ptají se zbitého Fučíka na nosítkách: "Je konec, všeco jste prohráli, což to nechápeš?"

A Fučík odpovídá:

"Jen já jsem prohrál."

A hle, tento člověk, jenž ví, že on sám prohrál, má přesto v sobě tolik světla, že může zpívat, tolik lásky, že může hladit, tolik víry, že se nepotřebuje modlit. Ale není to láska umírajících, jak jsme ji znávali. Je to nová láska bez rezignace, bez záhrobního smíru. Láska ke všemu, v čem je slunce, láska ke všemu, co voní skutečným životem, láska toho, kdo život překonal. V jejich paprscích může klíčit jen to, co prospívá lidem.

Tento umírající neodpouští ani zradu, ani slabost, ani dvojakou hru. Umírá jako světec a zároveň jako soudce, a ještě jako mstitel. Snad se to křehkým pokrytcům nebude líbit, ale těm říkám: takové jsou vlastnosti nového člověka, jenž přichází.

Není možno referátem přiblížit hrůzu i krásu krátké Fučíkovy knížky. Každá její stránka je stránkou poezie a mementem. Dílo se končí těmi to slovy: "Lidé, měl jsem vás rád. Bděte!"

Ano, bděte, lidé, bděte nad nepřáteli i přáteli, nad svými vůdci i nad sebou, bděte stále, aby už nikdy Fučíkové nebyli vlečeni mučírnami na popraviště, aby už jednou opravdu v lidské společnosti vládl zákon a řád lidský."

PŘÍLOHA K ZPRÁVÁM ČTK v NEW YORKU ze dne 17. ledna 1946

Chilský básník – komunista Pablo Neruda, autor skvělé, Vítězslavem Nezvalem přebásněné poemy „Juliu Fučíkovi: pražský rozhovor“, v slavném projevu na Druhém světovém kongresu obránců míru jasnozřivě vystihl nejhlubší motiv zavraždění Julia Fučíka, motiv nacismu jako otevřené diktatury imperialismu - „chtěli zabit budoucnost“. Komunista Julius Fučík nebyl jen bojovníkem odboje proti fašismu, byl bojovníkem za komunismus, za novou společnost. I poslední poprava v Terezíně 2. května 1945 byla vraždou budoucnosti. Bylo zavražděno 51 odbojářů, převážně členů ilegální organizace mládeže „Revoluční skupina Předvoj“, významné součásti komunistického odboje. Převezenému z Terezína do „Jenerálky“ (šestisedadlovým mercedesem komisaře gestapa W. Leimera) „prominentnímu“ vězni říšského státního ministra K. H. Franka Vladimíru Krajinovi, jednomu z hlavních představitelů domácího nekomunistického odboje, bylo nabízeno místo v přechodné vládě.

*Lída Plachá a Gusta Fučíková na dvoře Pankrácké věznice
Fotografie z roku 1947*

Ze vzpomínek Lídy Plaché

„Poprvé jsem četla Reportáž v rukopise, když Kolínský přinesl lístky Gustě, když si teď vzpomínám na tu dobu, bylo to krátce po válce, bylo to v pětáctýřicátém roce na podzim, všechno bylo ještě strašně živé, a smířit se se ztrátou blízkého člověka není nikdy snadné. Člověk neustále věřil, nebo doufal v milosrdnost osudu, že zrovna tento člověk žije, že se vrátí. Vlastně podvědomě, i když tušilo to není možné, tak přece jenom neustále věřil, že se vrátí. Ty první dojmy z čtení Reportáže, i když to bylo pár lístků, které jsme dostali, byly nesmírně bolestné. Všechno to bylo, jak když dáváte prsty do živé rány. Postupně se ty lístky dostávaly na světlo a člověk v nich poznával Julu ještě nějak hlouběji. I když, jestliže s někým žijete dva roky v malém bytě, a ten člověk se ukrývá, nesmí

nikam chodit, prožíváte s ním takové osobní starosti, jako malá rodina, která žije, zůstávají vám skryty určité momenty, myšlenky toho člověka, jeho pocity, které člověk najednou četl v těch lístečkách.

Já si vzpomínám úplně přesně na ten okamžik, jak se mi roztřásl ruce, rozbřečela jsem se, cítila jsem, že to není jenom obyčejné svědectví, to je zároveň umělecké dílo, tak mně byla ta reportáž trochu nepřátelská. Nepřátelská v tom smyslu, že mně dávala definitivní konec. Definitivní konec za několika lidmi, které jsem měla nesmírně ráda, s tím jsem se nechtěla nějak smířit. A ta Reportáž sama o sobě... Zrození jejich malých lístečků bylo ukončení na jedné straně něčeho hrůzného, strašného, ale na druhé straně něčeho nesmírně cenného. A to bylo nejen poznání těch lidí, sblížení se s nimi, ale byl to takový pocit, že patříte k těm lidem krásným, českým. To dání dohromady té knížky znamenalo, že tady je něco hezkého ukončeno, že to už se nevrátí. A že jenom na tom, na svých vzpomínkách, svých pocitech, na tom, co v člověku nechali dobrého, krásného, že na tom člověk musí budovat svoje jednání, chování, myšlení, že jim je cosi dlužen. Když byl člověk bit i vlastními lidmi, a to je nejtrpčí, tak jsem si vždycky vzpomínala na několik krásných lidí, kteří se nedožili a v tom odkazu, který je jenom ve mně, člověk dostává nějak sílu jít dál nebo být i třeba chvíli sám. Víte, nechci mluvit o lidech z Reportáže, kteří se zmýlili nebo pomýlili, to je jeden dva případy. Ani bych o nich nechtěla mluvit, to za to nestojí. To setkávání s těmi pomýlenými, to se člověk setkává celých těch třicet let. To přece má své příčiny. I rok 1968 měl své příčiny.“

**Zápis z rozhovoru se zasloužilou umělkyní Lídou Plachou
Zdeněk Hrabica, září 1978**

Fond Zdeněk Hrabica, karton 2, složka k „Lidem z Reportáže“, Lída Plachá

První vydání Reportáže, psané na oprátce bylo neúplné. Podle strojopisu připraveného Gustou Fučíkovou byla vydána kniha, v níž byly odlišně formulovány, upraveny a vynechány věty a části textu na 13 motácích. Došlo i k chybnému přepisu několika výrazů, což bylo opraveno ve 2. vydání. Chyběl moták č. 91 /a proto jedna věta knihy /Vysušilovi/ zněla podivně: „Byla o osm let starší, odešla ze svého nešťastného manželství a dlouhý podúředníček „od dráhy“ a tahle „panička“ Vysušilová mohli být zapletení do něčeho nedovoleného.“ V roce 1947 text motáku 91 byl doplněn.

Reportáž byla vydaná bez vysvětlivek, poznámek a komentářů. Byly vynechány nebo upraveny pasáže o sudetských Němcích (například o tom, že komunista Julius Fučík hájil právo sudetských Němců na sebeurčení), o prvomájovém pochodu statisíců v Berlíně...

Při porovnání původního textu s pozměněným je zřejmé, že originální Fučíkův text byl podstatně hlubší.

Jeden příklad: „naléhavě hájil právo sudetských Němců na sebeurčení a příliš jasně viděl následky národnostní politiky českých měšťáků pro český národ“ bylo nahrazeno „jasně viděl následky zhoubné politiky českých měšťáků pro český národ.“ Autor české životopisné črty o Juliu Fučíkovi Mojmir Grygar v eseji „Julius Fučík a sebeurčení sudetských Němců“ vysvětlil, proč komunista Fučík hájil právo sudetských Němců na sebeurčení a prorocky se obával pomsty a nenávisti po porážce Německa.

„... Fučíkův výrok končí větou: „Teď můj národ napínají na kříž, před celou chodí hlídači ze Sudet a někde venku slepé politické sudičky znovu předou nit pomsty a národnostní nenávisti.“ Tato slova doplňují častokrát citovaný závěr Reportáže: „Lidé, měl jsem vás rád. Bděte!“ Fučíkovi nešlo jen o to, aby lidé nedopustili opakování starých chyb, ale také o to, aby nepropadli nacionalistickým předsudkům, nedali se strhnout ke mstě a nevytvářeli umělé hranice mezi národy a státy“.

***Nová republika: Julius Fučík a sebeurčení sudetských Němců - 22.
kapitola esejů o českém národě (novarepublika.cz)***

O poválečném vztahu ke všemu německému výmluvně vypovídá příhoda ze vzpomínek skvělého satirika Václava Laciny „Co vám mám ještě povídat“. V letech 1945 – 1947 působil na ministerstvu informací. Václav Lacina nabídl mladé uchazečce o místo na ministerstvu Engelsův Podíl práce na polidštění opice. "Vzala knížku uvážlivě do ruky, podívala se na titul, autorovo jméno jí nic neřeklo, vyhrkla: "z němčiny přeložil... Z němčiny! Že se nestydíte!". Na vliv poválečného ovzduší na zásahy poukazují i F. Janáček a A. Hájková. «„Zelená tužka“ cenzora prvního

vydání tu splatila daň poválečné atmosféře...» Na okraj motáků. Vysvětlivky a komentáře, s. 138.

- 178 -

sebou sám jen perspektivu smrti.

Odvězil ho z Pančarče nábřežím koncem dubna 1943. Nevím kam. To náhlé mizení lidí zde má v sobě vždycky něco zlověstného. Může se ovšem mylit. Ale nemyslím, že se spolu ještě někdy uvidíme.

Posílali jsme vždycky se smrtí. Věděli jsme: dostaneme-li se do rukou Gestapa, znamená to konec. Podle toho jsme také jednali i zde. Teď snad potřebuje vysvětlení, proč já sám po nějaké době jsem začal postupovat poněkud jinak.

Šel jsem nevyprávěl. Byl jsem si vědom, že žádná slova mne nemůže zachránit, ale zato může ohrozit soudruhy venku. V mlčením byla moje aktivita.

Ale ^{Mirek} Klecan mluvil. Bylo tu již několik lidí ne řad inteligence. A přišlo stanné právo. Hromadné zatčení a popravy bez dlouhých výslechů. Na Gestapu se kombinovalo: když Vančura, proč ne také jiní? Proč ne S.K. Neumann? Proč ne Halas? Proč ne Olbracht? Ti tři byli mi přímo označováni

- 179 -

sebou sám jen perspektivu smrti.

Odvězil ho z Pančarče nábřežím koncem dubna 1943. Nevím kam. To náhlé mizení lidí zde má v sobě vždycky něco zlověstného. Může se ovšem mylit. Ale nemyslím, že se spolu ještě někdy uvidíme.

Posílali jsme vždycky se smrtí. Věděli jsme: dostaneme-li se do rukou Gestapa, znamená to konec. Podle toho jsme také jednali i zde. Teď snad potřebuje vysvětlení, proč já sám po nějaké době jsem začal postupovat poněkud jinak.

Šel jsem nevyprávěl. Byl jsem si vědom, že žádná slova mne nemůže zachránit, ale zato může ohrozit soudruhy venku. V mlčením byla moje aktivita.

Ale Klecan mluvil. Bylo tu již několik lidí ne řad inteligence. A přišlo stanné právo. Hromadné zatčení a popravy bez dlouhých výslechů. Na Gestapu se kombinovalo: když Vančura, proč ne také jiní? Proč ne S.K. Neumann? Proč ne Halas? Proč ne Olbracht? Ti tři byli mi přímo označováni

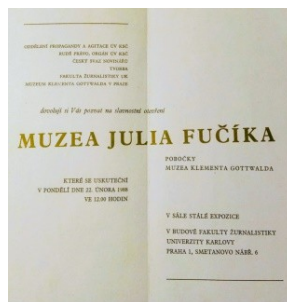
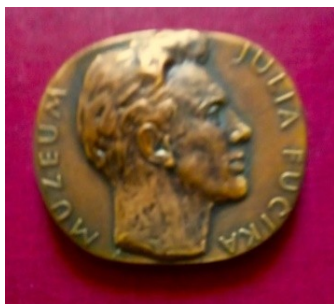
Ukázky úprav textu Reportáže, psané na oprátce

1. Ohleduplné nahrazení jména Jaroslava Klecana jeho krycím jménem Mirek
2. Jeden z pokusů o úpravu textu

Byla vynechána i důležitá, před transportem napsaná závěrečná část kapitoly „Kousek historie“ s vysvětlením důvodů Fučíkova rozhodnutí hrát „vysokou hru“ a obhajobou práva revolucionáře na lest. Chyběly výslechové protokoly Julia Fučíka (byly zveřejněny v roce 2010). A tak se stalo, že svědectví o jednom ze způsobů boje vědomě zvoleném Fučíkem, který ve vězení „vyrůstal v legendárního hrdinu, jakých Pankrác a Pečkárna dosud nepoznaly“, nebylo zveřejněno. „Julius Fučík byl ... nádherným typem bojovníka, který v ničem nezůstával pozadu za vzory ruských revolucionářů, známých nám z Velké říjnové revoluce. Vyzařovala z něj síla, pevnost a odhodlání čelit všem útrapám a trýznění,

keré ho v Pečkárně očekávaly.“ (Stanislav Špringel Vzpomínky z fašistické poroby, v Praze, květen 1975, s. 38)

**30. výročí prvního úplného, kritického a komentovaného vydání Reportáže (1995 – 2025)
Křeslo pro hosta Kurýra**

**Libuše Eliášová s motáky Reportáže
při rozhovoru o přípravě prvního úplného, kritického a komentovaného
vydání v roce 1995**

Rozhovor s ředitelkou Muzea dělnického hnutí Libuši Eliášovou

Na konci osmdesátých let minulého století založila a byla vedoucí Muzea Julia Fučíka v Praze, otevřeného v únoru 1988. Spolu s Alenou Hájkovou již před rokem 1989 připravovala materiály pro zveřejnění úplného textu Fučíkovy Reportáže, psané na oprátce. Významně se podílela na prvním úplném, kritickém a komentovaném vydání Reportáže, které vyšlo v nakladatelství TORST v roce 1995.

1/ Kdo byl iniciátorem - podněcovatelem prvního úplného, kritického a komentovaného vydání Reportáže?

Příprava vydání autentického textu Reportáže s vysvětlujícími komentáři začala ve spolupráci s historičkou Alenou Hájkovou již po převzetí originálu rukopisu z pozůstalosti Gusty Fučíkové. Návrh vydat po otevření Muzea Julia Fučíka úplné znění Reportáže v nakladatelství Svoboda ale nakladatelství - pro předpokládaný malý zájem čtenářů - nepřijalo. Do Muzea dělnického hnutí, které převzalo sbírkové fondy tří muzeí, včetně Muzea Julia Fučíka, přivedla na jaře 1990 Alena Hájková svého dlouholetého spolupracovníka, historika druhého odboje Františka Janáčka. Jako ředitel Památníku odboje Historického ústavu ČSLA pomohl zajistit první nezbytný krok pro další badatelskou práci - ověřit pravost rukopisu, na základě prozkoumání originálů rukopisných motáků a značného množství srovnávacích rukopisů a písemností, jejichž autorem byl Julius Fučík, a které muzeum poskytlo. Závěr znaleckého posudku Kriminalistického ústavu ze 27. 6. 1990 zněl: „1. Pisatelem zkoumaného rukopisu „Reportáž psaná na oprátce“ je Julius Fučík. 2. Na předložených 167 listech rukopisu „Reportáž psaná na oprátce“ nebyly zjištěny žádné mechanické nebo chemické pozměňující zásahy nebo textové opravy a vpisy (mimo oprav provedených autorem.)“ Potvrzením pravosti rukopisu se tak otevřela možnost připravit a vydat úplné, autentické znění

Reportáže, psané na oprátce s potřebnými komentáři. Důležitý byl zájem nakladatelství TORST knihu vydat a úzká spolupráce s editorským kolektivem při její přípravě.

2/ Kdo určil tým autorů a témata: František Janáček, Alena Hájková, Jaroslava Janáčková, Alexandr Stich, Jan Němeček, Libuše Eliášová, Jana Korousová, Vladimír Macura? Šlo o týmovou práci? Konaly se porady autorů?

Od počátku byla shoda na záměru, že se bude jednat o úplné, kritické a komentované vydání Reportáže. Ta vedla postupně k vytvoření autorského týmu a oslovení autorů, kteří měli zpracovat vybraná témata. Každý z autorů textů odpovídal za odborné zpracování svého příspěvku. Všichni členové edičního kolektivu měli k dispozici potřebné materiály ze sbírek muzea, i zpracované materiály pro knižní vydání. V čele autorského kolektivu stál František Janáček, který řídil celý projekt a podle potřeby i porady autorů. František Janáček spolu s Alenou Hájkovou připravili nejrozsáhlejší část publikace – vysvětlivky a komentáře Na okraj motáků. Ediční poznámku zpracovala literární historička Jaroslava Janáčková, která přizvala ke spolupráci lingvistu a literárního historika Alexandra Sticha a byla redaktorkou vydání. Autorem Komparace českých vydání byl historik Jan Němeček ve spolupráci s pracovníci Muzea dělnického hnutí Libuší Eliášovou a Janou Korousovou. Studii Motáky jako literární dílo zpracoval literární historik Vladimír Macura, který se již dříve věnoval Fučíkovu dílu. Autorem studie Pochybnosti i jistoty byl František Janáček, který v závěru uvedl: „Historiografický průzkum událostí a individuálních osudů, jichž se autor v Reportáži dotýká, prokázal, že většinu z jejího věcného obsahu lze dějepisným výzkumem potvrdit.“

3/ Do jaké míry zaměření práce a hodnocení bylo ovlivněno dobou?

Studium velkého množství dokumentů v mnoha českých i zahraničních archivech i osobní rozhovory s pamětníky si vyžádaly mnohem více času,

než se původně předpokládalo. Komplikaci způsobilo neodborné vydání Reportáže v roce 1994, které se prezentovalo jako „úplné“, ale stalo se nejhorsším vydáním, s množstvím vynechaných a pozměněných slov i vět, vydané bez vědomí muzea, podle černobílých fotokopií rukopisu, který nebyl vydavatel schopen odborně převést do knižní podoby s plným respektem k autorovu dílu.

4/ Kdo inicioval reedici?

První úplné, kritické a komentované vydání z roku 1995 vzbudilo velký zájem a bylo zcela rozebráno. Po dvaceti letech se nakladatelství TORST rozhodlo vydat znovu Reportáž z roku 1995, jako reedici. Na žádost Viktora Stoilova reedici k vydání v roce 2016 po textové stránce připravil a aktualizoval literární historik Pavel Janáček, který má k dispozici pozůstalost a archiv svého otce Františka Janáčka. Připomněl, že: „Za situace, kdy již nežijí rozhodující členové původního editorského kolektivu, kteří by mohli své výklady přepracovat a rozvíjet, vrací tato „reedice“ na knižní trh přehlédnuté znění jejich díla z roku 1995.“ V redakční poznámce poskytl základní informaci o vývoji badatelské činnosti a do reedice zahrnul i výběr publikací vydaných od roku 1995, který může sloužit i zájemcům o hlubší studium.

5/ Uvažujete o pokračování v badatelské práci a doplnění komentářů a studií? Lze očekávat objevy nevyužitých/nových archivních materiálů?

Myslíte, že by to bylo možné?

Záměr pokračovat v badatelské práci a připravit uveřejnění Fučíkových, Klecanových a jiných výslechových protokolů a dokumentů k osobám z pankráckého vězení a z kruhů Národního revolučního výboru inteligence, se Františku Janáčkoví, který zemřel v prosinci 1995, nedlouho po vydání knihy, na jejímž vzniku měl největší podíl, již nepodařilo uskutečnit. Bylo vydáno několik studií a publikací k odbojové činnosti, Juliu Fučíkovi a osobám zmiňovaným v Reportáži (Jaroslav Klecan, Pavel Kropáček, Zdeněk Dvořák), výslechový protokol Julia Fučíka ve sborníku z konference „Julek

Fučík, věčně živý“, ve spolupráci s Ottovým nakladatelstvím připravilo Muzeum dělnického hnutí první vydání faksimile rukopisu Reportáže. Není možné vyloučit, že se podaří objevit další archivní materiály, které posunou stav bádání. Tato výzva tak stále čeká na historiky a nové autory.

(Otázky položil A. Šitov)

Kurýr věnoval velkou pozornost prvnímu kritickému a komentovanému vydání Reportáže, psané na oprátce. Již první číslo Kurýra přes výhrady k některým tvrzením a hodnocením v komentářích a příspěvcích knihy hodnotilo výsledky práce badatelského týmu jako velmi významné. Ale 38. vydání Reportáže, vydání úplné, kritické a komentované, v polistopadové republice zklamalo očekávání nepřátel socialismu, Tomášů nevěřících a milovníků bulváru. Český šosák, zvyklý tutlat a utajovat vše hanebné a podlé, byl přesvědčen, že objeví něco špinavého.

Výsledky pečlivého odborného zkoumání Reportáže překvapily i badatele. „Mysleli jsme na to, aby pozoruhodné dílo nepadlo za oběť obecnému kácení model, modly Julia Fučíka mezi nimi. Tato umělecká cena textu psaného na motáky byla pro nás zprvu i v jistém smyslu nezávislá na tom, zda jeho tvůrce byl statečný anebo nestatečný, „upřímný“ či „neupřímný“, „pravdivý“ nebo „lživý“. Ale stalo se, co jsme ani nečekali: stopující tvůrce v aktu psaní, zpřítomňovaného autentickými motáky, shledávali jsme, že si Fučík ve své poslední výpovědi vedl nad očekávání pravdivě i upřímně...“ J. Janáčková „Reportáž psaná na oprátce – kam s ní?“ Památce Františka Janáčka (1930 -1995) /Český jazyk a literatura, č. 3-4, 2000 – 2001, s. 54/

Nehodilo se ani potvrzení pravosti rukopisu, ani odborné komentáře a závěry badatelů. Hlavní důvod spatřovala Jaroslava Janáčková v antikomunismu polistopadových časů. V rozhovoru pro «Радио Прага» řekla: „Všechny spory, které se u nás v současnosti vedou kolem Fučíkovy osobnosti, mají ideologicko-politický obsah. Každý ví, že probíhá boj proti socialismu a proti všemu, co bylo se socialismem spojeno. Všichni hrdinové, kteří patřili k socialismu, jsou nyní zpochybňováni a týká se to i Fučíka.“ (Překlad z ruštiny A. Š.)

Michal Laštovička „Pravda o Juliu Fučíkovi“, Radio Prague International, 14. 5. 2001

František Janáček, Alena Hájková a Jaroslava Janáčková byli nuceni odpovídat na útoky článků otištěných v časopise Střední Evropa, v Lidových novinách a Lidové demokracii. Vysvětlovali, že nešlo o obhajobu Fučíka. Autorka komentářů, přední historička odboje Alena Hájková v sérii článků „Kauza Fučík. Ediční poznámka na pokračování“ (Tvar, č. 7 až 13, 1996) uveřejnila odbornou kritickou analýzu „argumentů“ kritiků. Článek Jaroslavy Janáčkové „Reportáž psaná na oprátce – kam s ní?“ /Český jazyk a literatura, č. 3-4, 2000 – 2001, s. 53-56/ obsahoval rozbor ohlasů domácích a zahraničních na úplné, kritické a komentované vydání Reportáže a obhajoval smysluplnost záměru a hodnotu výsledků práce autorů. Dokonce i Pavel Janáček se musel zastat badatelů a editorů kritického a komentovaného vydání Reportáže. (P. Janáček Zpráva o stylu jedné polemiky. Tvar, č. 13, 1996).

Žel, ani úplné vydání, ani faksimile motáků nezabránilo novým pomluvám a insinuacím, zpochybňování odbojové činnosti a významu svědectví Julia Fučíka.

Kritici Reportáže, jak upozornila Alena Hájková, snažili se dokázat, že Fučík křivdil Jaroslavu Klecanovi. Tyto pokusy pokračují dodnes. Byl zveřejněn souborný protokol výsledků Julia Fučíka /s rozbohem a

úvahami Pavla Janáčka/, ale dodnes nemáme publikaci plného textu výslechových protokolů Jaroslava Klecana. Bez srovnání protokolů Fučíka s protokoly Klecana nelze Fučíkovo “mluvení” ani pochopit, ani zhodnotit. Gustě Fučíkové vděčíme za zveřejnění Klecanova protokolu ze dne 27. dubna 1942 (Ad Fučík, Mladý svět, č. 38, s. 9 - 10, 1968).

A P. Janáčkoví za čtenářskou edici souhrnného Fučíkova protokolu (Julek Fučík/věčně živý. Host, Brno 2010, s. 127 -173). Je nejvyšší čas přeložit všechny Klecanovy protokoly a provést jejich srovnání s tím, jak a co vypověděl Julius Fučík.

Náprava křivd a splacení dluhů

Jedna z hlavních postav Reportáže, psané na oprátce - Adolf Kolínský nebyl uznán účastníkem odboje. Je třeba hledat řešení. Jednou z možností je, žádost o udělení výjimky ze zákona pro Adolfa Kolínského. Julius Fučík v Reportáži stavěl pomníčky a doufal, že bude vyslyšena jeho prosba. „Jednoho dne bude dnešek minulostí, bude se mluvit o veliké době a o bezejmenných hrdinech, kteří tvořili historii. Chtěl bych, aby se vědělo, že nebylo bezejmenných hrdinů. Že byli lidé, kteří měli jméno, svou tvář, své touhy a své naděje a že proto bolest i nejposlednějšího z nich nebyla menší než prvního, jehož jméno bude zachováno. Chtěl bych, aby vám všichni byli vždy blízcí, jako lidé vám známí, jako lidé rodní, jako vy sami.“ Poválečný osud Adolfa Kolínského svědčí o tom, že v jeho případě Fučíkovo přání nebylo splněno. Marně žádal Kolínský o osvědčení účastníka odboje. Naštěstí, zůstal a zůstane hrdinou odboje proti fašismu z Reportáže Julia Fučíka.

Snažili jsme se zjistit možnosti nápravy křivdy. Zde je odpověď Ing. Emila Kulfánka z ČSBS, který je znalcem zákona č. 255/1946 Sb. O příslušnicích československé armády v zahraničí a o některých jiných účastnících národního boje za osvobození.

"O vydání jakéhokoliv Osvědčení, ať už se jedná o příslušníka armády (čs. armády v zahraničí nebo zahraniční armády), partyzána, účastníka domácího nebo zahraničního odboje nebo čs. politického vězně může žádat:

a) buď přímo účastník

b) pozůstalý (vdova, vdovec, děti atp.) přičemž na žádostech musí doložit, že se skutečně jedná o přímého účastníka nebo o pozůstalého po přímém účastníkovi.

Takže není to tak, že osvědčení pozůstalému se vydává in memoriam, ale vydává se pozůstalému na jméno zemřelého účastníka."

Dodnes nebyly přeloženy do češtiny nové fragmenty ruského vydání knihy V. Andrijanova a Z. Hrabici "Lidé z Reportáže" z roku 1998. Cennost těchto dodatků je ve vysvětlení podstatných skutečností, doplňujících komentáře kritického vydání Reportáže. Je nejvyšší čas přeložit a zveřejnit všechny tyto texty. Zaslouží si přeložení do českého jazyka i předmluva k této knize „Měl vás rád, lidé“, autorem které je Zdeněk Hoření.

O Ukrajině sovětské

Dvě zprávy dopisovatele „Rudého práva“ Julia Fučíka z Moskvy a svědectví Bedřicha Václavka po návratu z SSSR

Byli jsme uchvácení

Řešení národnostní otázky v SSSR je vzorné

Rudé právo, 1935, č. 13, s. 3

jef Moskva, 10. ledna. (Zvl. tel. zpr.) Čsl. žurnalisté, kteří odjeli před třemi týdny do Sovětského svazu, vyjadřují své dojmy o sovětských skutečnostech slovy velkého nadšení! V posledních dnech byli na Ukrajině.

Po návratu do Moskvy prohlásil vedoucí delegace dr. Ripka, redaktor Lidových novin, k redaktoru „Pravdy“, že čl. žurnalisté jsou nadšeni vzorným řešením národnostní otázky ve SSSR. Nepochybujeme o upřímnosti tohoto nadšení, ale máme důvodné pochyby o tom, že toto nadšení bude mít vliv na jejich psaní o řešení národnostní otázky v ČSR. Zatím co v Sovětském svazu národnostní otázka byla vzorně rozřešena, v Československu trvá a je v takovém stavu, že nejen není možno psát o ní s nadšením, ale není možno o ní psát vůbec, neboť každé pravdivé slovo o národnostních poměrech v ČSR propadá konfiskaci.

Stalo se zvykem v ČSR, že všechny vymoženosti v Sovětském svazu se svádějí na jakési zvláštní podmínky, jež vytvořit není v moci lidí, které nikde jinde nejsou možné a v Československu již vůbec ne. Tak tomu je i s národnostní aférou. A proto považujeme za nutné připomenout slova, která k delegaci čl. žurnalistů pronesl soudruh Litvinov:

Program strany, která nyní řídí naši zemi, poskytoval vždy mnoho místa pro osvobození ujařmených národů a projevoval vždy sympatii pro boj těchto národností za samostatnost a nezávislost. Když se ujala moci, převedla naše strana tyto sympatie a teorie ve skutečnost, dala nejširší samostatnost všem národům, obývajícím naši půdu, a probudila dokonce ty národy, které se zdály již vadnouti.

Soudruh Litvinov prozradil, jaké zvláštní podmínky má Sovětský svaz k řešení národnostní otázky: program komunistické strany! A to je jediný program, který zaručuje vzorné řešení národnostní otázky také ve všech ostatních zemích.

jef Moskva, 15. ledna. (Zvl. tel. zpr.) *Předseda čl. delegace žurnalistů dr. Ripka shrnul svoje dojmy z cesty delegace po Ukrajině v tento projev, otištěný v »Pravdě«: »V Ukrajině viděli jsme téhož ducha, tutéž energii, tutéž radost z práce, tytéž pracovní možnosti, které jsou příznačné pro všechny národy Sovětského svazu. Jde o generální ideu, která oduševňuje národy Sovětského svazu. Tato idea spojuje a poutá k sobě všechny národy SSSR. V Ukrajině musí býti člověk uchvácen tím, jak v Sovětském svazu je řešena národnostní otázka. Věříme, že toto řešení je*

vzorné, neboť ve SSSR všechny národy jsou neodvislé, mohou vyjádřiti svou národní vůli a současně jsou připojeny ke generální myšlence. V Ukrajině viděli jsme dva závody. Dněprovský kombinát a Kramatorské závody. Člověk nepotřebuje býti ani žádným odborníkem, aby poznal, že Dněprkombinát a Kramatorské závody jsou bezpříkladným, nádherným důkazem sovětských organizačních technických schopností. Sovětské dělnictvo vcelku, ať dělníci nebo inženýři, jsou přes svoje mládí a přes mládí jejich závodů, tak inteligentní, jako kdyby jejich závody existovaly již desetiletí a měly dlouho tradici. V Charkově strávili jsme jenom jeden den, avšak to stačilo, abychom viděli tvůrčí úsilí a výkony tak příznačné pro celý Sovětský svaz, které pronikají celým jeho životem a přetvořují jej. Jde přirozeně nejenom o nádherné stavby, které jsme tam viděli, nýbrž především o sovětské ovzduší, pohyb, radostnou náladu a zdraví, které jsme pozorovali všude a zvláště mezi mládeží a dětmi. Země, která se tak stará o děti, sovětská země, musí býti svou budoucností jista. «

Bedřich Václavek

Národnostní kultura v SSSR

(Ukrajina. Její „nacionalismus“ a národnostní kultura)

„Je-li člověk v Sovětském svazu jen krátkou dobu a může-li proto navštívit jen některá města, tím více cítí, jaký je to maličký výsek z tohoto obrovského státu, jak málo uviděl. Jen náznakem, z náhodných setkání poznává například národnostní mnohotvárnost této veliké země. Byl jsem proto rád, že jsem více než polovinu času strávil v SSSR na území Ukrajinské sovětské socialistické republiky. Zde bylo možno nahlédnout blíže na otázku národnostní, jak se řeší v dnešním SSSR. U nás slyšíme každou chvíli o ukrajinském nacionalismu a jeho separatistických snahách. Proto mne tato věc zajímala. Již v Moskvě se s ní člověk setkává. Především si uvědomí před ukrajinským vyslanectvím, že Ukrajina je skutečně samostatný stát. Pak se několikrát sejde se zřejmě zdůrazněnou pozorností Velkorusů vůči ukrajinskému národnímu citění. V Charkově pak cítí od počátku, že je v hlavním městě Ukrajiny.

všude buď jen ukrajinské, nebo ukrajinské vedle velkoruských. Při oficiálních příležitostech mluví se jedině ukrajinsky — kdo mluví velkoruský, obyčejně se předem omlouvá. A posloucháme-li tyto projevy — slyšel jsem několik řečí vládních činitelů ukrajinských u příležitosti oslav 13. výročí Říjnové revoluce a zahájení konference proletářských spisovatelů, řeč předsedy rady lidových komisařů, komisaře osvěty a jiné. Až nás ze Západu zaráží, jak daleko sovětský režim vychází nacionálnímu cítění a zájmům vstříc, jak dobře nacionalisticky tito činitelé mluvili. Výsledkem toho je, že sovětský režim zcela podchytil revoluci nacionální, kterou Ukrajina prodělává spolu s revolucí sociální. Ježto podle zásady Leninovy zcela vyhověl všem požadavkům národním, nelze dnes na Ukrajině mluvit o nějakém nacionálním zaujetí ukrajinském proti sovětskému režimu. Měl jsem příležitost mluvit s četnými Ukrajinci, byl jsem na řadě schůzí a tak dále a nikde jsem se nesetkal ani s jeho náznakem. Naopak, všude se mi s pýchou zdůrazňovali rozkvět národní kultury ukrajinské, který tato za sovětského režimu prodělává.“

Sborník Ruská revoluce a literatura, Praha 1980, s. 23–24.

B. Václavek byl v SSSR na Mezinárodním kongresu revolučních spisovatelů, který se konal v hlavním městě sovětské Ukrajiny Charkově v roce 1930.

Zprávy z domova a zahraničí

Předseda Společnosti Julia Fučíka J. Jelínek a A. Šitov byli účastníky Fučíkovských čtení 2025 – „Фучиковские чтения 2025, Fucik's Readings 2025“. Elektronická konference se konala v jediném britském městě míru a smíření Coventry 23. února 2025.

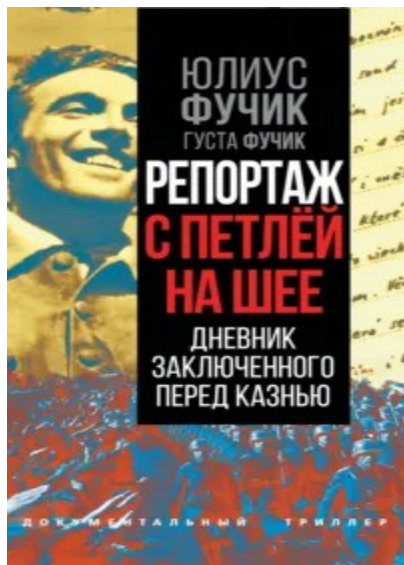
Smutná zpráva přišla z Volgogradu. Ve věku 88 let zemřela Olga Sergejevna Bezborodova, vedoucí posledního v Rusku volgogradského Klubu internacionální družby Julia Fučíka. Celý svůj záviděníhodný život zasvětila výchově dětí a mládeže.

Bohužel, ani v tomto roce v nakladatelství Academia nevyjde první (z plánovaného třísvazkového vydání) svazek Vybraných spisů Julia Fučíka – Kritiky a eseje. Důvodem byla nemoc editora F. A. Podhajského.

Pokračovalo zpracování archivních materiálů Fondu Julia Fučíka a Gusty Fučíkové kurátorem archivní části sbírek Muzea dělnického hnutí z Archivu Národního muzea PhDr. Davidem Majtenyim.

Nové publikace Reportáže, psané na oprátce v Rusku

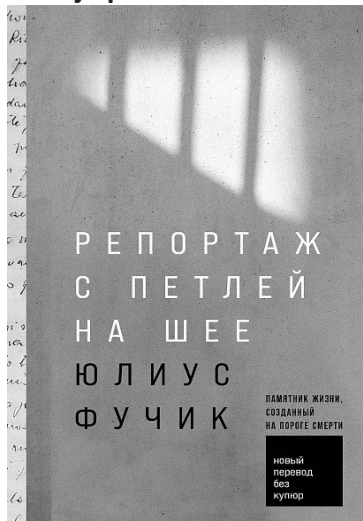
V posledních letech vyšlo několik vydání Reportáže, psané na oprátce v Rusku. Bohužel, zásadní chyby dřívějších překladů zůstávají. Redakce Kurýra zaslala děkované dopisy editorům nových publikací. Přílohou dopisů byl opravník, vypracovaný na základě rozboru překladů Reportáže do ruštiny dostupných v českých knihovnách. Pokračuje práce na novém ruském překladu Reportáže, psané na oprátce.

V roce 2022 v nakladatelství „Родина – Vlast“ v edici dokumentární thriller vyšla Reportáž, psaná na oprátce s podtitulem Deník vězně před popravou. Podle redaktorky Jelizavety Buty je ruský překlad názvu Fučíkovy Reportáže poněkud lehkomyšlný (ruský název zní Reportáž s oprátkou na krku). V anotaci se svěřila, že chtěla vyříznout z knihy politické úvahy, protože se jí zdálo, že jsou podivné a naivní (naivní podle redaktorky je víra ve vítězství dobra a pravdy), a navíc odvádí pozornost od velkého a tragického příběhu Gusty a

Julia. Ale později pochopila, že Fučíkovy úvahy, ne zcela pochopitelné ruskému čtenáři, jsou neodlučitelnou částí tohoto příběhu. Je zřejmé, že autorka nechápe patos a étos Reportáže Julia Fučíka. A že nevidí světlo, které vyzařuje kniha.

Vydání má dvě části a přílohy. První část této knihy tvoří kapitoly ze vzpomínek Gusty Fučíkové na Julia Fučíka. Druhou částí knihy je Reportáž, psaná na oprátce Julia Fučíka, která, jak zdůrazňuje „hned po válce proslavila nejen autora, ale i celé hnutí českého odporu a odboje proti fašismu.“ Přílohou jsou publicistické články Julia Fučíka.

Další vydání Reportáže Julia Fučíka vyšlo v nakladatelství Alpina Publisher. Na webové stránce nakladatelství je rozhovor „Manifest nezločnické vůle: Proč má smysl číst Reportáž v roce 2024?“ s vedoucí projektu, zástupkyní šéfredaktorky Olgou Ravdanis „o osudu a smrti novináře a také o tom, proč jeho vězeňský deník zůstává aktuální i dnes“.

Olga Ravdanis zdůraznila povahové vlastnosti Fučíka. „Měl velmi silnou vůli. Možná, že se narodil jako odolný a statečný... Fučík byl velmi zásadový v otázkách pravdy. Je známo, že Julius Fučík

byl v době míru velmi pozitivní člověk. Byl obdivován pro svůj humor a veselost. Ale když přišel čas těžkých zkoušek, stal se pevným. Myslím, že jemnost člověka a jeho laskavost nevyklučuje přítomnost ocelového jádra uvnitř.“

Knižní vydání Reportáže doplnila audiokniha. Můžeme závidět ruským posluchačům a návštěvníkům ruského Internetu. Reportáži, psané na oprátce a Juliu Fučíkovi jsou věnovány videofilmy, audioknihy, rozhlasové hry, animované filmy a diafilmy.

30. výročí prvního Kurýra

8. září 1995 vyšlo první číslo občasníku naší společnosti

V úvodu prvního čísla občasníku společnosti výbor společnosti Julia Fučíka zdůraznil: „Nazvali jsme jej KURÝR /ČESKÝ KURÝR – název jednoho časopisu z dob protifašistického odboje/“. Tento název zavazuje – budeme pokračovat v boji za budoucnost, abychom prorazili a uvolnili cestu životu skutečnému, svobodnému, plnému a radostnému.

KURÝR OBČASNÍK SPOLEČNOSTI JULIA FUČÍKA

Číslo 1 - vydáno 8. září 1995 Zdarma. Rozšířování vítáno.

Vážené a milí přátelé, členové a sympatizanti Společnosti Julia Fučíka!

Nemusíme vás již přesvědčovat, že v dnešních sdělovacích prostředcích - až na velmi vzácné výjimky, jimiž budí čest - nemáme se svými sděleními na různých ústíno. A nemáme ani na to, abychom se sešli všichni. Nedaří se to vždy ani v Praze, tím spíše ne v rámci republiky - za hranicemi hlavně města vstupuje až několik místních skupin či odboček, čemž nám samozřejmě rádi. Proto přišla na svět myšlenka poslat všem vám čas od času "samizdatový" občasník s alespoň těmi nejzákladnějšími informacemi, jež nás mohou vzájemně zblýznat. Nazvali jsme

jej KURÝR /Český kurýr - název jednoho časopisu z dob protifašistického odboje. První pokus dnes je, že naše skromná malá čtená, nevážně napložená drabými posostnosti přijde i s poštu asi na půldruhého tisíce korun. Proto se, jak již chápete, na nějakou pravidelnost našeho občasníku nemůžeme uvažovat, ale druhé číslo vydáme určitě v roce příštím. Příspěvky do něho zašlete do 31. 12. 1995 řadova uvedená v ústředí.

VÝBOR SPOLEČNOSTI JULIA FUČÍKA

ZA JAROSLAVEM HOROU

Chci přijít na 1. máje do Prahy, aby podepisoval nejnovější vydání Reportáže, ale ... Z Dělna, kde žil, polta mezitím přinesla smutné oznámení, že Jaroslav Hora, jeden ze světlých hrdinů Fučíkovy Reportáže, náhle zemřel 28. března ve věku nedoléhá 82 let. Byl jedním z prvních, kteří v roce 1990 vystoupili v tisku na obranu cíle Julia Fučíka. Právem ho můžeme považovat za jednoho ze zakladatelů naší společnosti - až do své smrti byl aktivním členem jejího výboru. Společně s Adolhem Kolinským měl rozhodující zásluhu o to, že vězná řada - mosal - v pankráčském vězení psal. Ostatně Horovi se za to v pankráčském vězení psal. Ostatně Horovi se za to v pankráčském vězení psal. Na motičích č. 145 a 146 ho vykreslil dostatečně vřímavě.

"A je to člověk smutně krásný, ročně čistý, citlivý, plachý a přece mužný. Odvážl se všeho, čeho je tu třeba. Jsou třeba věci malé i věci velké. Uvěřil věci malé i věci velké. Pracuje bez gesta, tise, s rozvahou, ale bez strachu. Je mu to všechno samozřejmé. Kategorický imperativ v něm. Takže to musí být - tak jakpěk teď."

A to je vlastně - všechno. To je celý příběh jedné postavy, která si už dnes může přiklást k dobru několik zachráněných životů. Ti lidé tíjí a pracují venku, protože jeden muž na Pankráči plnil svou lidskou povinnost."

VÝROČNÍ SCHŮZE 1995

Za účasti 46 členů se 8. dubna 1995 konala v Praze výroční schůze Společnosti Julia Fučíka, na níž zprávu o podal Jan Jelínek. Zevrubně objasnil okolnosti vydání lipního rukopisu Reportáže psané na oprávně v nakladatelství OREGO. Vyjmenoval celou řadu akcí, které Společnost v tomto období uspořádala, mj byla iniciátorem ustavení pražského koordináčního výboru pro přípravu občasných oslav 50. výročí Dne osvobození.

Zprávy o činnosti z mimopražských odboček přednesl Michal Valášek /Karlový Vary/, Jaroslav Wiendl /Plzeň/, Jarmila Riedlová /Most/, Helena Kubertová /Týnsko n. O.Ú./ přetřena byla zpráva Vítežstva Franka /Bratři/. O činnosti "dočasně" občanské iniciativy Václav mlulvíla její předsedkyně Věra Pícková. Se sympatiemi byla přijata

slava Jana Kubelíkové z Plzně, dcery jedné ze sester Julia Fučíka.

Pětině byla uctěna památka Jaroslava Hory.

VÝBOR SPOLEČNOSTI JULIA FUČÍKA

Na výroční schůzi byl zvolen nový výbor, jehož členy kromě čestného předsedy Miroslava FLORIÁNA - jsou: Jožka BAKOVÁ, Rudolf DÚŠANEK /Přerov/, Vítežslav FRANK /Bratři/, Ivo HAVLIK /Ostava/, Božena HOLEČKOVÁ, Zdeněk HOŘENÍ, Jan HROBÁŘ - prof. Vladimír HUDEC, Dr.Šc., Hana HRZALOVÁ - Marie JAROSOVÁ /Lideč/, Jan JELÍNEK, Helena KUBRTOVÁ /Týnsko n. O.Ú./, Miroslava KUNŠTALOVÁ, Alena KVAPILOVÁ /Most/, Ota KOTÍK, Josef MAŠÍN, Květa PANSKÁ, Václav RUŽIČKA, Jaromír SEMEL A, Vladimír SOLECKÝ, Dana ŠEBELOVÁ, Jan ŠTERBA, Jana VACKOVÁ, Michal VALÁŠEK /Karlový Vary/, Jaroslav WIENDL /Plzeň/, Marcel NOLC byl zvolen revizorem hospodaření.

Za zasedání výboru 5.6.1995 byly úkoly organizáční skupiny rozloženy takto: J. Jelínek - předseda, H. Hrzalová a Z. Holc - místopředsedové, J. Hrob - jednatel, O. Kotík - dokumentace, J. Mašín - pokladník, K. Panská - členská evidence, J. Semela - programové otázky, V. Soleccký - tiskový referent, D. Šebelová - práce s mládeží.

POZVÁNKA POZVÁNKA

VÁŽENÍ PŘÁTELÉ!

SRDEČNĚ VÁS ZVEME NA VEČER
RĚNOVANÝ 50. VÝROČNÍ PRVNÍHO VYDÁNÍ
REPORTÁŽE PSANÉ NA OPRÁTCI.

OVODNÍ SLOVO NA TĚMA „FUČÍKOVA
REPORTÁŽ A DOKUMENTY GJSTAPA“
PŘEDNESE DR. HANA HRZALOVÁ.

VEČER SE KONÁ
VE STŘEDU 18. ŘÚNA V 17 HOD
(KONFER. SÁL. UL. POLITICKÝCH VĚZŇŮ 9
1. POSCH. V PRAZE 1).

POZVĚTE I SVÉ ZNÁMÉ!

KURÝR, občasník Společnosti Julia Fučíka. Šíření elektronické.

Společnost Julia Fučíka byla registrována u MV ČR dne 19. 6. 1992

pod č. VSC/1-11998/92 IČO č. 70973644

Toto číslo bylo vydáno v listopadu 2025

Náš web: <http://sjf.czweb.org>